

SOPHIE HANNAH

A ZÁRT KOPORSÓ

HERCULE POIROT

új esete

EURÓPA
KÖNYVKIADÓ
BUDAPEST, 2016

ÖTÖDIK FEJEZET

Könnyek vacsora előtt

Kiléptem a szalonból, fogalmam sem volt, merre induljak, míg meg nem hallottam a távolból felém szűrődő hangokat. Épp elindultam volna a nevetés és beszélgetés irányába, mikor a ház másik feléből nyugtalanító zajra lettem figyelmes: hangos zokogásra.

Megtorpantam, azon gondolkodtam, mit illene tennem. A hosszú út alatt nagyon megéheztem, ráadásul semmivel sem kínáltak meg, mióta megérkeztem, de úgy éreztem, nem tehetem meg, hogy nem veszek tudomást arról, hogy valaki jól hallhatóan szenved a közelemben. Scotcher megértő kedvessége a szalonban – és a tudat, hogy ő, egy vadidegen, ilyen nagyra tart engem, ezért lehet, hogy mások sem gon-

dolnak túl rosszat rólam – felvidített, régóta nem éreztem ilyen könnyűnek a lelkem. Elhatároztam, hogy felkutatom és hasonlóan kedvesen és megértően bánok majd azzal, aki oly szívét tépően zokog.

Sóhajtottam, és a zokogó keresésére indultam – hamarosan rá is akadtam. A szolgálólány volt, Phyllis – a szegény, szerencsétlen lány, akit Claudia kelekótyának nevezett. A lépcsőn ült, ruhája ujjával dörgölte könnyes szemét.

– Tessék – nyújtottam neki tiszta zsebkendőmet.
– Ennyire nem lehet nagy a baj.

Kétkedő tekintettel nézett fel rám. – Azt mondja, a saját érdekemben. Reggeltől estig kiabál velem, a saját érdekemben! Na, nekem elegendem van a saját érdekemből, ha ez a saját érdekem! Haza akarok menni!

– Nemrég állt szolgálatba? – kérdeztem.

– Nem. Négy éve vagyok itt. Minden évvel egyre rosszabb. Sőt néha azt gondolom, hogy minden egyes nappal rosszabb.

– Kiről beszél?

– A szakácsnőről. „Takarodj a konyhából”, ezt ordítja, mikor nem tettem semmi rosszat. Nem tehetek róla, mondom neki, én próbálkozok, nem tehetek róla!

– Ó, nagyon sajnálom. Nos, hallgasson csak ide...

– És akkor utánam jön, mintha magamtól léptem volna le, és nem azért, mert kidobott! „Hova a fenébe tűntél, te lány? A vacsora nem szolgálódik fel magától!” Mindjárt utánam jön, figyelje csak meg, bármelyik percben itt lehet!

Phyllisnek kellene felszolgálni a vacsoránkat? Én úgy láttam, nem fog menni, ebben az állapotában. Ez jobban megijesztett, mint a könnyei és a sirámai. Már szinte szédültem az éhségtől.

– Rég megszöktem volna már, csak Joseph miatt maradtam – mondta Phyllis.

– Joseph Scotcherről beszél?

Bólintott. – Tudja, mi a baja Josephnek, Mr....?

– Catchpool. Hogy mi a baja? Úgy érti, az egészségi állapotáról tudok-e?

– Nincs már neki sok hátra. Nagy kár érte, szerintem.

– Igaza van.

– Ő itt az egyetlen, aki törődik velem. Miért nem halhat meg helyette valamelyik másik? Valamelyik azok közül, akik még csak rám se néznek.

– Nyugalom! Nem szabad...

– Az az undok, beképzelt Claudia, aki mindig fenn hordja az orrát, például, vagy a parancsolgató Dorro, mindegyik átnéz rajtam, mintha ott se lennék, meg úgy beszélnek velem, mintha piszok lennék a

cipőtalpukon! Esküszöm, ha Joseph meghal, én lelépek innét. Nem tudnék itt maradni nélküle. Mindig azt mondja nekem: „Phyllis, benned hatalmas erő és szépség van. A vén bolond Brigid feleannyit se ér, mint te.” Mrs. Marsh, a szakácsnő, ő a Brigid. Joseph Brigidnek hívja, mert az a neve. „Nyomodba se ér, Phyllis – ezt szokta mondani nekem. – Azért kell neki kiabálnia veled, és ezért nem kell neked visszakiabálnod.” A leggyengébbeknek kell a leghangosabban kiabálniuk, szenvedést okozni másoknak, azt mondja.

– Azt hiszem, van ebben némi igazság.

Phyllis kuncogott.

– Valami vicceset mondtam?

– Nem maga. Joseph. Azt mondja nekem, azt mondja: „Phyllis, nekem nincs konyhám, de ha egyszer lesz, ha egyszer egy igazi konyha büszke tulajdonosa leszek...”, mert így beszél, tudja! Ó, mindig nevetnem kell, úgy tudja mondani a dolgokat! És tudja, mit, az a nagyképű, fontoskodó Randall Kimpton utánozza őt, néha előjön valamivel, de belőle hiányzik Joseph kedvessége, és soha nem is lesz olyan, hiába próbálkozik. „Ha egyszer egy igazi konyha büszke tulajdonosa leszek – mondja nekem Joseph, azt mondja: – Itt és most ünnepélyesen megesküszöm, hogy sohasem foglak kidobni belőle. Sőt azt kívánom majd, hogy

örökké ott legyél a konyhában, már csak azért is, mert én egy lágy tojást sem tudok elkészíteni!” Érti már, mire gondolok? Joseph annyira kedves. Csak miatta maradok.

Úgy tűnt, Joseph Scotcher pontosan tudja, mikor mit kell mondania, hogy mások jobban érezzék magukat. Nagyon rendes tőle, hogy nem sajnálja a fáradságot – gondoltam –, hogy jobb kedvre derítse a szolgálókat, vagy az idegeneket, mint én, akik csak látogatóba jöttünk.

Amit Phyllis mondott arról, hogy Randall Kimpton Scotchert próbálja utánozni: ez meglepett. Kimptont én kifejezetten önálló személyiségnek tartottam, olyan határozott egyénnek, aki mindig is önmagát adja. Bár csak rövid ideig beszélgettünk, nem tudtam elképzelni, hogy bárki kedvéért megváltozzon. Nos, imádott Claudiája kedvéért talán – de Joseph Scotcher miatt semmiképp. Azonban be kellett látnom, hogy Phyllis jobban ismeri mindkét férfit, mint én.

Eltűnődtem, vajon hány kellemetlenséget és viszályt simított már el ügyesen Scotcher Lillieoakban, amióta megérkezett. Hogyan boldogulnak majd a ház lakói, ha ő már nem lesz köztük?

Vannak emberek, akik jobbak és önfeláldozóbbak, mint mások, ehhez kétség sem fér. Claudia Playford

például semmit sem tenne vagy mondana más érdekében, csakis a sajátjában, nekem legalábbis úgy tűnt.

Abban a pillanatban megremegett a lábam alatt a föld. Phyllis felugrott. – Jön! – suttogta kétségbeesetten. – El ne árulja, amit mondtam, különben kiereszti a belemet!

Alacsony, hordó formájú asszony tűnt fel a folyosó végén, erőteljes léptekkel masírozott felénk. Vörös volt az arca, acélszürke haja mint egy drótból font korona övezte a fejét.

– Szóval itt vagy! – Vaskos vörös kezét a kötényébe törölte. – Van nekem jobb dolgom is, mint utánad szaladgálni! Mit gondolsz, lábra kél a vacsora és magától besétál az ebédlőbe, mi? Azt gondolod?

– Nem, Mrs. Marsh.

– Nem, Mrs. Marsh! Na akkor menj és szolgálj fel szépen, ahogy tanítottalak!

Phyllis futva menekült. Megpróbáltam én is elmenekülni, de Brigid elállta az utamat. Többször is végigméret, tetőtől talpig, majd azt mondta: – A magafajtaival találkozgatni a lépcső aljában, mikor sehol senki a közelben, pont erre van szüksége annak a szegény lánynak! Be nem áll a szája arról a Scotcher alakról, csak az idejét pazarolja, akárhogy nézzük, na

de legközelebb, ha nem bánja, ne pont akkor fecse-
résszen velem, mikor a vacsorát kell feladnom.

Azt hiszem, tátva maradt a szám.

Mielőtt tiltakozni kezdek volna, Brigid már el is trappolt, és a föld beleremegett, ahol csak járt.